

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.031/2019/7.szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Kriveczky György ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti székhelyű felperesnek - a dr. Magyar György ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti lakos alperes ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2018. december 20. napján kelt 7.P.20.903/2018/19. számú ítélete ellen az alperes részéről 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 6350 (hatezer-háromszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 64 000 (hatvannégyezer) Ft fellebbezési illetéket az alperes, míg a feljegyzett 8000 (nyolcezer) Ft csatlakozó fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az alperes **(város neve)** Város polgármestere, aki **(képviselőjelölt neve)** országgyűlési képviselőjelölt **(település neve)**-i és **(város neve)**-i lakossági fórumán 2018 márciusában a következő nyilatkozatot tette:

„Albániában jobb az egészségügyi ellátás, mint ma Magyarországon. Ha önök bemennek a **(város neve)**-i kórházba, teljesen érthetetlen módon azzal vádoltak, hogy én be akarnám záratni, ezt az a doktornő mondta el, mármint a TV-ben, aki főorvosként a kórház, egyik főorvosaként pontosan kellett tudnia, hogy a polgármesternek semmi joghatósága nincs a kórház fölött, ami állami kézben van, nem önkormányzati kézben. Ezzel szemben azt látjuk, hogy ma aki bemegy a **(város neve)**-i kórházba, az életét kockáztatja.

Nemcsak azért, mert a sürgősségi osztályon olyan sorok vannak, hogy a barátom, amikor elvágta a kezét csontig, akkor még hazamehetett megvacsorázni és vissza, mielőtt kezelést kapott. Nemcsak azért, mert **(szomszéd neve)** a szomszédom bement, 3 nap alatt egyetlen reggeli, ebéd, vacsorát nem kapott, nemhogy kezelést, hogy egy 42 éves fiatal asszony meghalt ebben a kórházban, hogy a múlt évben egy csecsemő meghalt 3 napon belül ebben a kórházban és erről Önök nem tudnak, mert hírzárlat van, hogy Önök érezzék biztonságban magukat. Hát annyira nem érzem magam biztonságban, ha ezt a kórházat nézem.

Még egyszer mondom, Albánia megelőzte, a legutóbbi felmérés óta megelőzte Magyarországot egészségügyi ellátás terén. Aki a **(város neve)**-i kórházba bemeleg, az életét kockáztatja és erre számos példát tudok mondani és el is mondom és most ezzel támadnak, hogy én a szegény kórházi dolgozókat megaláztam. Nem én alázom meg a kórházi dolgozókat, az a rendszer alázza meg a kórházi dolgozókat, aki nem fizet nekik annyit, hogy itthon maradhassanak és Önökről gondoskodjanak. Ahol nincsen motiváció arra, hogy ők mosolyogjanak Önökre, mint betegek és ellássák a betegségeiket, a problémáikat. Ahol egy gipszelésért be kell menni **(város 2 neve)**-be...."

Az alperes fenti nyilatkozatait a (...) című napilap leközölte a 2018. március 30-i lapszámában és az internetes felületén „**(alperes neve)** megvádolta a **(város neve)**-i Kórházat", illetve „**(alperes neve)** szerint az életét kockáztatja aki bemeleg a **(város neve)**-i kórházba" címmel.

Az alperes barátja **(barát neve)** 2016 októberében csontig hatolón elvágta a kezét, ezért jelentkezett a felperes sürgősségi osztályán 14 óra körüli időpontban. Érdeklődésére a nővér arról tájékoztatta, hogy csak órák múlva kerül rá sor, mivel nagyon sok a súlyos beteg. A tájékoztatást követően a beteg saját döntése alapján eltávozott, majd este a feleségével elment moziba és 23 óra körül ment vissza a sürgősségi osztályra, ahol ellátták, sebét bekötötték.

Az alperes szomszédja **(szomszéd neve)** 2014. január 22-én az esti órákban rosszul lett, ezért barátnője segítségével bement a **(város neve)**-i kórház sürgősségi osztályára, ahol az éjszakát töltötte, majd másnap egy másik osztályra került át. Ezen időszak alatt enni nem kapott. A beteget a kórházi tartózkodása alatt kivizsgálták, antibiotikumos kezelést kapott és infúziós kezelést írtak elő számára, amelyet azonban nem vett igénybe, a kórházból saját felelősségére távozott.

A felperes keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes az alábbi nyilvános közléseivel megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait:

- „Ha Önök bemennek a **(város neve)**-i kórházba, az életüket kockáztatják."
- „A barátom, amikor csontig vágta a kezét, még hazamehetett megvacsorázni, mielőtt ellátást kapott."
- „A szomszédom 3 nap alatt reggelit, ebédet, vacsorát nem kapott, nemhogy kezelést."
- „Ebben a kórházban meghalt egy 42 éves nő, egy kisbaba tavaly 3 napon belül, de erről Önök nem tudnak, mert hírzárlat van."

Kérte, a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől és kötelezze megfelelő elégtételadásra, továbbá 1 000 000 Ft sérelemdíj és járulékaik megfizetésére.

Érvényesíteni kívánt jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42., 2:43., 2:51. és 2:52. §-át jelölte meg.

Álláspontja szerint a keresetlevélben idézett nyilatkozataival az alperes valótlanul állította, hogy a **(város neve)**-i kórházban a betegek az ellátás igénybevételével életüket kockáztatják, a kórház a sürgős esetekben nem végez ellátást, és hogy a kórházban a betegek reggelit, ebédet, vacsorát nem kapnak és ellátásban sem részesülnek, emellett azt a valótlan és sértő tényt sugalmazta, hogy ebben a kórházban olyan halálesetek történnek, amelyek körülményeit a kórház elhallgatja, és ezekkel a

valótlan tartalmú közléseivel megsértette a jóhírnevét. Állította, az alperesi közlésekkel ellentétben a kórház mindenben betartja a vonatkozó adatvédelmi, betegjogi törvényeket.

Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen alaki védekezést terjesztett elő. Álláspontja szerint a felperes keresetlevele nem felel meg a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) követelményeinek, ezért az elsőfokú bíróságnak azt hiánypótlási felhívás nélkül vissza kellett volna utasítania. A visszautasításra okot adó hiányosságként jelölte meg, hogy a keresetlevél nem tartalmazza a lakóhelyének feltüntetését, a felperes jogképességét megalapozó tényeket és jogszabályhelyeket, a jogsértés pontos időpontját, hiányosan tünteti fel követelésének jogalapját, nem kéri kifejezetten a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítását, csakis a sérelmezett kijelentések valótlan és sértő jellegének megállapítását tartalmazza a petítrum. Érdemi ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy valótlan tényt nem állított, a magyar egészségügy helyzetével, illetve az azt irányító kormányzati politikával összefüggésben fejezte ki véleményét, nyilatkozatát ellenzéki politikusként, közügyek vitatásával összefüggésben, kampányidőszakban tette meg, közlései a neki elmesélt történeteken alapultak. Kiemelte, a felperest mint közszolgáltatást nyújtó közintézményt fokozott türési kötelezettség terheli a tevékenységét érintő kritikákkal összefüggésben, nyilatkozatai sem tartalmukban, sem kifejezőmódjukban nem sértették a felperes személyiségi jogait. Állította, magatartása nem volt felróható, tekintettel arra, hogy a rendelkezésére álló információk alapján fogalmazta meg véleményét a közösség tájékoztatása érdekében.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, az alperes a **(település neve)**-i és **(város neve)**-i lakossági fórumokon elhangzott, azon valótlan tényállításaival, miszerint „Ha Önök bemennek a **(város neve)**-i kórházba, az életüket kockáztatják. A szomszédom nem kapott kezelést. Ebben a kórházban meghalt egy 42 éves nő, egy kisbaba tavaly 3 napos korában, de erről Önök nem tudnak, mert hírzárlat van,” megsértette a felperes jóhírnevét. Eltiltotta az alperest a további jogsértéstől és kötelezte, hogy a (...) című napilapban, a saját költségén tegye közzé az alábbi közleményt: „Az országgyűlési választások kampányában **(város neve)** polgármestereként lakossági fórumon valótlanul állítottam, hogyha Önök bemennek a **(város neve)**i kórházba, az életüket kockáztatják”. Kötelezte továbbá az alperest 800 000 Ft sérelemdíj és kamatai megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és rendelkezett a perköltség valamint a feljegyzett kereseti illeték viseléséről. Határozatának indokolása szerint a felperes igazolta perbeli jog- és cselekvőképességét, s miután a **(város neve)**-i kórház az egyik tagintézménye, az e kórházra tett nyilatkozatok a felperesre tett nyilatkozatoknak minősülnek.

Rámutatott, a felperes kereseti kérelmében egyértelműen feltüntette az általa sérelmezett alperesi nyilatkozatrészeket. Az ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel elsődlegesen azt vizsgálta, a kifogásolt alperesi közlések tényállításnak vagy véleménynyilvánításnak minősülnek. A bírói gyakorlatra utalva részletesen kifejtette a véleménynyilvánítás és a tényállítás elhatárolására vonatkozó elvi különbségeket.

Kifejtette, az alperesnek az a kijelentése, amely szerint ha „Önök bemennek a **(város neve)**-i kórházba, az életüket kockáztatják”, nem a magyar egészségügy általános kritikája, és a kormány egészségpolitikájával összefüggésben kifejtett véleménynyilvánítás, hanem kifejezetten és kizárólag a felperes **(város neve)**-i kórházára vonatkozó tényállítás, amellyel az alperes azt állította, bárki, aki a **(város neve)**-i kórházban az egészségügyi ellátást igénybe veszi - bármilyen bagatell problémája is van -, veszélynek teszi ki az életét.

Azt a nyilatkozatrészt, amely szerint „a barátom amikor csontig vágta a kezét, még hazamehetett megvacsorázni, mielőtt ellátást kapott”, a valóságot abban a hamis színben feltűntető közlésként értékelte, hogy a súlyos sérüléssel jelentkező beteget nem annak megfelelő adekvát időn belül látták

el, tekintettel azonban arra, hogy a felperes a jóhírnévsértésnek nem ezzel a formájával indokolta igényét, e tekintetben a személyiségi jogsértést nem állapította meg.

(Szomszéd neve) tanúvallomása alapján valósnak fogadta el azt az alperesi állítást, miszerint a szomszédja nem kapott élelmezést, a kezelés elmaradására vonatkozó részében viszont a nyilatkozat valóságát nem találta bizonyítottnak.

Ugyancsak tényállításnak tekintette a nyilatkozat azon részét, miszerint „ebben a kórházban meghalt egy 42 éves nő, egy kisbaba tavaly 3 napos korában, de erről Önök nem tudnak, mert hírzárlat van”, amely állítások valóságtartalmának bizonyítására **(tanú neve)** tanúvallomását nem ítélte alkalmasnak.

Az alperes teljes nyilatkozatát és szövegösszefüggéseit is értékelve megállapította, a rendelkező részben írt valótlan tényállításokkal, a felperesi intézményre vonatkozó nyilatkozatok célzott megfogalmazásával az alperes megsértette a felperes jóhírnevét.

Nem fogadta el az alperes közügyek szabad vitatásával, a véleménynyilvánítási szabadsággal mint immunitással összefüggő védekezését sem. Rámutatott, Magyarország, ezen belül **(város neve)** egészségügyi helyzete, az ott elérhető ellátás kétségtől elvonható közügy, azaz vitatható, és bár az alperes beszédét valóban egy általános megállapítással kezdte, amikor Albániához hasonlította, azzal vetette össze a magyarországi egészségügyi helyzetet, azonban ezt követően kizárólag a felperesre fókuszálta valótlan, hamis tényállításait, amelyek így nem tartoznak az előbbieken értelmezett véleménynyilvánítási szabadság körébe.

A személyiségi jogsértés szankciójaként eltiltotta az alperest a további jogsértéstől, és megalapozottnak találta a felperes nyilvános elégtételadásra irányuló igényét abban a formában, hogy a keresetben megjelölt közlemény a rendelkező részben írt tartalommal kerüljön közreadásra.

A felperes sérelemdíj iránti követelését 800 000 Ft összeg erejéig ítélte alaposnak, figyelemmel annak kompenzációs és magánjogi büntetés funkciójára is. Az összecszerűség meghatározásánál nyomatékosan vette figyelembe, hogy az alperes nagy nyilvánosság előtt, az írott sajtó által is közvetítetten valószínűsítette meg a jogsértést, emellett a felperesi közintézményre, annak működésére tett valótlan tartalmú tényállításokat, amelyek alkalmasak a **(város neve)**-i kórházba vetett közbizalom megingatására. Mindezek alapján a jogsértést kiemelkedő súlyúnak értékelte, és az alperesi magatartás felróhatóságát is megállapíthatónak minősítette, utalva arra, az alperes kétkedés nélkül vette át a közléseket, azokat felépítetten csoportosította.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezést, a felperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

Az alperes jogorvoslati kérelmében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet által meghatározott sérelemdíj összegének leszállítását kérte.

A másodfokú bíróság által gyakorolni kért felülbírálati jogkörként a Pp. 369. § (1) bekezdését és 369. § (3) bekezdés c), d) pontjait jelölte meg.

Álláspontja szerint a jogi képviselővel eljáró felperes hiányos keresetlevelére tekintettel az elsőfokú bíróság eljárása az első érdemi intézkedéstől kezdve szabálytalan volt, ezért kérte fellebbezését az eljárás szabálytalansága miatt előterjesztett kifogásnak is tekinteni, egyben megismételte az elsőfokú eljárás során kifejtett alaki védekezését.

További eljárási szabálysértést követett el álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azzal, hogy túlterjeszkedett a felperes hiányos és nem kellően szabatos kereseti kérelmén, ugyanis a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítása követelhető, ezzel szemben a felperes keresetlevelében azt kérte megállapítani, hogy az alperes idézett kijelentései valótlanok, azaz a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontjának megfelelő határozott kérelmet egyáltalán nem fogalmazott meg.

A Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja alapján az elsőfokú ítélet anyagi jogi felülbírálatára keretében kérte, az ítélet tábla a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetéseket vonjon le, ekörben arra hivatkozott, hogy egy politikai tartalmú nyilatkozatot egységesen, összefüggő szöveggént kell utóbb is értelmezni és értékelni, ez alapján az általa elmondottak értékítéletet, bírálatot kifejező, közügyeket érintő véleménynyilvánításnak minősíthetők, amely véleménynyilvánítás a kifejezőmódjában nem volt indokolatlanul bántó, azt a közéleti szereplőhöz hasonlóan magasabb tűrési kötelezettséggel érintett felperesnek egyébként is tűrnie kell.

A Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontja alapján kérte, az ítélet tábla mérlegelje felül az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörben hozott döntését, és a sérelemdíj mértékét alacsonyabb összegben határozza meg. Álláspontja szerint nem terheli őt felróhatóság, a tanúktól hallottak valóságtartalmát ugyanis nem volt oka megkérdőjelezni, a tőlük hallottakat úgy mondta el, ahogyan azt eredetileg hallotta. Kérte emellett figyelembe venni, hogy nyilatkozata tartalmazott valós tényeket is, továbbá hogy a felperes nem bizonyította, miszerint őt tényleges nem vagyoni sérelem érte.

A felperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával a sérelemdíj tekintetében az alperes keresete szerinti marasztalását kérte, míg fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet csatlakozó fellebbezéssel nem érintett részének helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint az őt ért igen súlyos nem vagyoni sérelem kompenzálására a keresetben megjelölt 1 000 000 Ft sérelemdíj megítélése indokolt.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés egyaránt **alaptalan**.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, kifejtett jogi érveivel is mindenben egyetért az ítélet tábla, ezért ítéletét annak helyes indokaira figyelemmel a Pp. 386. § (4) bekezdése alapján helybenhagyta. A fellebbezésben és a csatlakozó fellebbezésben előadottakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki:

I.

Alaptalanul kifogásolja az alperes, hogy az elsőfokú bíróság a keresetlevél ellenkérelmében jelzett hiányosságai ellenére lefolytatta az eljárást. Az ítélet tábla ezzel kapcsolatosan kiemeli, ha a bíróság a keresetlevelet közli az alperessel [Pp. 179. § (1) bekezdés], azzal azt a jogi álláspontját juttatja kifejezésre, hogy azt perfelvételre alkalmasnak találta, ezért utóbb a keresetlevél annak hiányai miatt már nem utasítható vissza és a per sem szüntethető meg. Ilyen esetben az esetleges hiányokat az eljárás során kell pótolni, ha ez megtörténik, gyakorlatilag nincs jogkövetkezménye a keresetlevél eredeti hiányosságának, és a keresetet a hiányok pótlását is figyelembe véve, ellenkező esetben hiányos tartalma alapján kell elbírálni. A perbeli esetben a felperes a keresetlevél alperes által hivatkozott hiányait a perfelvétel során maradéktalanul pótolta: igazolta jogképességét, megjelölte az alperes lakcímét, kiegészítette a keresetét megalapozó jogszabályhelyeket.

Megjegyzzi az ítélet tábla, a Pp. 170. § (1) bekezdés b) pontja valóban előírja az alperes lakóhelyének keresetlevélben való megjelölését, a bírói gyakorlat azonban a közéleti szereplő, illetve közhatalmat gyakorló alperes lakcímének közlését nem tekinti hiányosságnak, ha a felperes megjelöl olyan címet, ahonnan az alperes idézhető. Ez a gyakorlat a közéleti szereplő, illetve közhatalmat gyakorló alperes érdekeit, közelebből a magánéletéhez fűződő személyiségi joga védelmét szolgálja, ugyanakkor biztosítja a bíróság és az alperes közötti kapcsolattartás lehetőségét, ezáltal annak a célnak a megvalósulását, amely cél elérése érdekében a törvény a keresetlevél mellékei között sorolja fel az alperes lakóhelyének feltüntetését. Nem ad alapot a keresetlevél visszautasítására az

sem, ha a felperes kereseti kérelme jogalapját tévesen vagy hiányosan jelöli meg a keresetlevelében. A kereset egyes elemei között mutatkozó következetlenséget, vagy a hivatkozott jogalap kapcsán észlelhető hiányosságot a bíróságnak az anyagi pervezetés keretében kell megkísérелnie kiküszöböltetnie, ha ez nem jár eredménnyel, a keresetet annak előterjesztett formájában kell elbírálnia.

II.

Szintén alaptalanul hivatkozik az alperes fellebbezésében arra, az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, mivel a felperes nem a jogsértés megtörténtének, hanem annak a megállapítását kérte, hogy az általa megjelölt kijelentések valótlan tartalmúak (ezzel kapcsolatban keresetlevele nem kérelmet, hanem megállapítást tartalmaz). Az alperes érvelésével szemben a perfelvételi tárgyalásról készült jegyzőkönyvben rögzítésre került a felperes pontos kereseti kérelme, ezáltal korrigálva lett a keresetlevél pontatlan megfogalmazása (17. számú jegyzőkönyv 2. oldal 2. bekezdés). Megjegyzi az ítéletábla, a keresetlevélben foglaltak alapján egyértelműen megállapítható volt a Pp. 110. § (3) bekezdésének alkalmazásával annak tényleges tartalma, ezért az alperes eljárási szabálysértésre való hivatkozása ez okból is alaptalan.

III.

A Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja alapján gyakorolni kért anyagi jogi felülbírálat körében a az alperes fellebbezésében azt sérelmezte, hogy a kifogásolt nyilatkozat - egységesen, összefüggő szöveggént értékelve az általa elmondottakat - nem tényállítas, hanem a magyar egészségügy általános helyzetének bírálatát kifejező politikai véleménynyilvánítás. Az ítéletábla az alperesnek ezzel a fellebbezési érvelésével nem ért egyet. Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen kifejtette a véleménynyilvánítás és a tényállítas elhatárolására irányadó szempontokat, és helytállóan foglalt állást abban a kérdésben is, hogy az alperes nyilatkozatai miért minősülnek tényállításnak. Az elsőfokú ítéletben részletesen kifejtett indokokkal az ítéletábla mindenben egyetért, azokat megismételni nem kívánja. A fellebbezésre utalva csupán megjegyzi, ha az alperes nyilatkozatában valóban csupán a magyar egészségügy általános helyzetével kapcsolatos kritikai véleményét kívánta kifejezni, akkor pontatlanul fogalmazott, ez azonban a tényállításainak valótlanosságán és személyiségi jogsértő jellegén nem változtat, ennek jogi következményeit viselnie kell. A kifogásolt nyilatkozatok tényállítas jellegéből következően nincs jelentősége a felperesi közintézmény közszereplői minőségére való alperesi hivatkozásának sem.

IV.

Nem értett egyet az ítéletábla az alperesnek azzal az érvelésével sem, miszerint nem terheli felróhatóság abban, hogy valótlan tartalmú közléseket tett. Amint ugyanis arra az elsőfokú bíróság is helytállóan hivatkozott, az alperestől elvárható lett volna, hogy a másoktól szerzett információk hitelességét leellenőrizze, ennek elmulasztása következtében felróhatósága hiányára nem hivatkozhat megalapozottan, s így a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének utaló szabálya folytán alkalmazandó Ptk. 6:519. §-a alapján a sérelemdíj fizetésének kötelezettsége alól nem mentesülhet.

Az alperes érvelésével szemben az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében foglalt szempontok okszerű, logikus mérlegelésével helyesen állapította meg sérelemdíj mértékét is. Az ítéletábla kiemeli ezzel összefüggésben, hogy a felperesi közintézmény alapvető feladata a beteg

vagy sérült emberek életének megmentése, meggyógyítása, az alperes közlése pedig tartalmát tekintve azt jelenti, hogy a felperes, illetve az ott dolgozók ezt az alapvető feladatukat nem teljesítik, lelkiismeretlenek, alkalmatlanok munkájuk ellátására. Egyetért az ítélőtábla a felperes álláspontjával, hogy egy egészségügyi intézmény jóhírnevét az ilyen tartalmú kijelentések durván sértik, alkalmasak a vele szemben kialakult közbizalom, megbecsülés megingatására, ezért a sérelemdíj elsőfokú bíróság által megítélt összegének leszállítása nem indokolt.

Szintén alaptalan ugyanakkor a felperes csatlakozó fellebbezése, amely a sérelemdíj 1 000 000 Ft összegre történő felemelésére irányult. A sérelemdíj a személyiségi jogok megsértésének közvetlen kompenzációja, egyben pénzbeli elégtételt jelentő magánjogi büntetés. Mértékének meghatározása során a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében rögzített szempontokat kell a bíróságnak értékelnie, az összeg meghatározása mindig a bíróság mérlegelési tevékenységének eredménye, arra egzakt módszer nem létezik. Jelen ügyben az ítélőtábla nem látott olyan indokot, amely az elsőfokú bíróság által megállapított összegű sérelemdíj kismértékű emelését alátámasztaná, ezért a csatlakozó fellebbezést alaptalannak találta.

V.

A Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében a fél a perköltség megtérítését annak felszámításával kérheti. A (2) bekezdés szerint a felszámítás során meg kell jelölni az igényelt költség összegét, a felmerülésének lényeges körülményeit, azt, hogy a perbe vitt mely jog érvényesítésével összefüggésben merült fel, és mindezeket a felszámítással egyidejűleg - szükség szerint - okirattal is igazolni kell. A perbeli esetben mind az alperes fellebbezése, mind a felperes csatlakozó fellebbezése eredménytelennek bizonyult. Az alperes másodfokú perköltségként 25 000 Ft + áfát számított fel, amelyből a felperes csatlakozó fellebbezésével kapcsolatosan 5000 Ft + áfa költséget jelölt meg. Az eredménytelen csatlakozó fellebbezésre figyelemmel ezért a felperes köteles a Pp. 82. § (2) bekezdése alapján - az ehhez kapcsolódóan az alperes által a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és (5) bekezdése valamint 4/A. §-a szerint felszámított - 5000 Ft + áfa összegű másodfokú eljárási költséget megfizetni az alperesnek.

A felperes a másodfokú eljárásban költségeit nem a vonatkozó IM rendelet 3. §-a, hanem a megbízójával kötött megbízási szerződés alapján kérte megállapítani 70 000 Ft + áfa összegben, ezt azonban a Pp. 81. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettsége ellenére nem igazolta, ezért az alperes fellebbezésének eredménytelensége ellenére a felperes számára nem volt megállapítható másodfokú eljárási költség.

Az eljárásra irányadó tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán feljegyzett, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése alapján megállapított 64 000 Ft fellebbezési illetéket az alperes köteles viselni a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján, míg az Itv. 46. § (4) bekezdése alapján megállapított 8000 Ft összegű csatlakozó fellebbezési eljárási illeték a felperes személyes illetékmentessége folytán az állam terhén marad.

Szeged, 2019. április 23.

Dr. Szeghő Katalin s.k.. Bálint Attila s.k. . Lengyel Nóra s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

táblabíró

